ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα) της 16ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση Τ-238/97,

Comunidad Autónoma de Cantabria, εκπροσωπούμενη από τον Juan Ignacio Sáez Bereciartu, διηγόρο Cantabria,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενου από τους Diego Canga Fano και Stephan Marquardt, νομικούς συμβούλους, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

που έχει ως αντικείμενο αίτημα μερικής ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 1013/97 του Συμβουλίου, της 2ας Ιουνίου 1997, περί ενισχύσεως ορισμένων ναυπηγείων που τελούν υπό αναδιάρθρωση (ΕΕ L 148, σ. 1),

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους B. Vesterdorf, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, R. M. Moura Ramos, J. Pirrung και P. Mengozzi, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Κανονιστικό πλαίσιο

1 Στις 21 Δεκεμβρίου 1990 το Συμβούλιο εξέδωσε, βάσει του άρθρου 92, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της Συνθήκης ΕΟΚ (ήδη άρθρο 92, παράγραφος 3, στοιχείο ε', της Συνθήκης ΕΚ) και του άρθρου 113 της Συνθήκης ΕΟΚ, την οδηγία 90/684/ΕΟΚ, σχετικά με τις ενισχύσεις στις ναυπηγικές εργασίες (ΕΕ L 380, σ. 27, στο εξής: έβδομη οδηγία), που περιέχει ειδικές διατάξεις όσον αφορά το συμβιβαστό προς την κοινή αγορά των κρατικών ενισχύσεων στον τομέα της ναυπηγικής βιομηχανίας. Η οδηγία αυτή τροποποιήθηκε τελευταία με την οδηγία 94/73/ΕΚ του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1994 (ΕΕ L 351, σ. 10).

2 Με την προοπτική της θέσεως σε ισχύ μιας συμφωνίας σχετικά με την τήρηση ομαλών συνθηκών ανταγωνισμού στον κλάδο ναυπήγησης και επισκευής

εμπορικών πλοίων που συνήφθη στο πλαίσιο του Οργανισμού Οικονομικής Συνεργασίας και Αναπτύξεως (ΟΟΣΑ), το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 22 Δεκεμβρίου 1995, τον κανονισμό (ΕΚ) 3094/95, για τις ενισχύσεις στη ναυπηγική βιομηχανία (ΕΕ L 332, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3094/95).

3 Κατά το άρθρο 10, ο κανονισμός 3094/95 εφαρμόζεται από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος της συμφωνίας ΟΟΣΑ. Κατά το τρίτο εδάφιο του άρθρου αυτού, όπως τροποποιήθηκε τελευταία με τον κανονισμό (ΕΚ) 2600/97 του Συμβουλίου, της 19ης Δεκεμβρίου 1997 (ΕΕ L 351, σ. 18), «θα εφαρμόζονται οι σχετικές διατάξεις της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ μέχρις ότου αρχίσει να ισχύει η συμφωνία του ΟΟΣΑ και το αργότερο μέχρι την 31η Δεκεμβρίου 1998».

4 Στις 19 Μαρτίου 1997 η Επιτροπή υπέβαλε στο Συμβούλιο πρόταση κανονισμού που σκοπεί τη θέσπιση, υπέρ των γερμανικών, ελληνικών και ισπανικών ναυπηγείων, μεταβατικών διατάξεων που παρεκκλίνουν από τον κανονισμό 3094/95.

5 Κατόπιν της προτάσεως αυτής, το Συμβούλιο εξέδωσε, στις 2 Ιουνίου 1997, τον κανονισμό (ΕΚ) 1013/97, περί ενισχύσεως ορισμένων ναυπηγείων που τελούν υπό αναδιάρθρωση (ΕΕ L 148, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

6 Ο κανονισμός αυτός προβλέπει στο άρθρο 1, παράγραφος 4:

«Ενισχύσεις για την αναδιάρθρωση των κρατικών ναυπηγείων της Ισπανίας δύνανται να θεωρηθούν συμβατές με την κοινή αγορά μέχρι ανωτάτου ποσού 135 028 εκατομμυρίων ισπανικών πεσετών (...).

Όλες οι υπόλοιπες διατάξεις της οδηγίας 90/684/ΕΟΚ τυγχάνουν εφαρμογής επί των προαναφερθέντων ναυπηγείων.

Η Ισπανική Κυβέρνηση συμφωνεί να προβεί, σύμφωνα με χρονοδιάγραμμα που θα εγκρίνει η Επιτροπή και οπωσδήποτε πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1997, σε πραγματική και οριστική μείωση της δυναμικότητας των ναυπηγείων κατά 30 000 cgt [τόνους αντισταθμισμένης ολικής χωρητικότητας].»

7 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός αναφέρει στην έβδομη αιτιολογική σκέψη ότι, «στα πλαίσια του (...) σχεδίου αναδιάρθρωσης το δυναμικό των [κρατικών ισπανικών ναυπηγείων] θα μειωθεί από 240 000 cgt σε 210 000 cgt· ότι η μείωση αυτή θα συμπληρωθεί με τα εξής μέτρα: το κρατικό ναυπηγείο του Astano (δυναμικού 135 000 cgt θα παύσει οριστικά τη λειτουργία του), θα μειωθεί περαιτέρω το δυναμικό άλλων ναυπηγείων της Ισπανίας κατά 17 000 cgt, και δεν θα εκτελούνται μετατροπές πλοίων στο ναυπηγείο του Astander ενόσω ανήκει στο δημόσιο».

8 Το ναυπηγείο του Astander ασκεί το μεγαλύτερο μέρος της δραστηριότητάς του στην περιφέρεια της Comunidad Autónoma de Cantabria.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Αυγούστου 1997, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

10 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Οκτωβρίου 1997, το Συμβούλιο προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή ζήτησε να της επιτραπεί να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

12 Η προσφεύγουσα κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 10 Δεκεμβρίου 1997.

13 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 26 Ιανουαρίου 1998, το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου.

14 Με την προσφυγή της η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την αναφορά στο ναυπηγείο του Astander από την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού,

— να ακυρώσει τον όρο της εξαρτήσεως της χορήγησης των ενισχύσεων που προβλέπουν τα άρθρα 1 και 2 του προσβαλλομένου κανονισμού από τον περιορισμό των δραστηριοτήτων μετατροπής πλοίων στο εν λόγω ναυπηγείο.

15 Με την ένσταση απαραδέκτου το Συμβούλιο ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη,

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου,

— να κρίνει την προσφυγή παραδεκτή και βάσιμη,

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

17 Κατά το άρθρο 114 του Κανονισμού Διαδικασίας, αν ένας διάδικος ζητεί από το Πρωτοδικείο να κρίνει επί του απαραδέκτου χωρίς να εισέλθει στην ουσία, η διαδικασία επί της ενστάσεως απαραδέκτου συνεχίζεται προφορικά εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω το Πρωτοδικείο κρίνει ότι έχει επαρκώς διαφωτισθεί από τα στοιχεία της δικογραφίας και ότι κατά συνέπεια πρέπει να αποφανθεί επί της αιτήσεως χωρίς να προηγηθεί προφορική διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Το Συμβούλιο προβάλλει τρεις ισχυρισμούς προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου.

19 Πρώτον, η προσφεύγουσα, ως περιφερειακός φορέας κράτους μέλους, δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή κατά την έννοια του άρθρου 173 της Συνθήκης ΕΚ.

20 Το Συμβούλιο υποστηρίζει καταρχάς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεσθεί το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης (διατάξεις του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1997, C-95/97, Περιφέρεια της Βαλλονίας κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-1787, σκέψη 6, και της 1ης Οκτωβρίου 1997, C-180/97, Regione Toscana κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-5245, σκέψη 8).

21 Καίτοι η προσφεύγουσα έχει την απαιτούμενη νομική προσωπικότητα για να ασκήσει προσφυγή βάσει του τετάρτου εδαφίου του άρθρου αυτού, το Συμβούλιο εκφράζει αμφιβολίες ως προς το παραδεκτό μιας προσφυγής που ασκείται από φορέα τοπικής αυτοδιοίκησης κατά νομοθετικής πράξεως που εξέδωσε το Συμβούλιο στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων. Πράγματι, από τον προσβαλλόμενο κανονισμό προκύπτει ότι αυτός αφορά μόνο τρία κράτη μέλη, την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας, την Ελληνική Δημοκρατία και το Βασίλειο της Ισπανίας.

22 Μόνον αυτά τα τρία κράτη μέλη φέρουν έναντι της Επιτροπής την ευθύνη της εφαρμογής του προσβαλλομένου κανονισμού (βλ., κατ' αυτήν την έννοια, απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 1983, 205/82 έως 215/82, Deutsche Milchkontor κατά Γερμανίας, Συλλογή 1983, σ. 2633). Ειδικότερα, η Ισπανική Κυβέρνηση είναι ο μόνος αποδέκτης της υποχρεώσεως μειώσεως του δυναμικού των ισπανικών ναυπηγείων (άρθρο 1, παράγραφος 4, τελευταίο εδάφιο, του προσβαλλομένου κανονισμού).

23 Αν κριθεί παραδεκτή η προσφυγή που ασκείται από φορέα τοπικής αυτοδιοίκησης κατά κανονισμού του Συμβουλίου στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων, θίγεται τότε η αποκλειστική ευθύνη των κρατών μελών όσον αφορά την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού.

24 Δεύτερον, η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον. Η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος προϋποθέτει ότι η προσφυγή είναι δυνατόν, με το αποτέλεσμά της, να προσπορίσει όφελος στον προσφεύγοντα (απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1995, C-19/93 P, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. I-3319, σκέψη 13). Εν προκειμένω όμως αυτό δεν συμβαίνει.

25 Όσον αφορά το πρώτο αίτημα, δηλαδή την ακύρωση του τμήματος της ενδέκατης αιτιολογικής σκέψης του προσβαλλομένου κανονισμού που αναφέρεται στο ναυπηγείο του Astander, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η αναφορά αυτή δεν παράγει κανένα έννομο αποτέλεσμα έναντι της προσφεύγουσας. Αντικατοπτρίζει αποκλειστικά μια δέσμευση που ανέλαβε μονομερώς η Ισπανική Κυβέρνηση, στο πλαίσιο του Συμβουλίου. Κατά συνέπεια δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «μέτρο» που παράγει έννομα αποτελέσματα.

26 Εξάλλου, οι αιτιολογικές σκέψεις μιας νομοθετικής πράξεως δεν έχουν κανονιστική αξία και κατά συνέπεια δεν αποτελούν πράξεις ή αποφάσεις κατά των οποίων μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουνίου 1997, Τ-9/97, Elf Atochem κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-909, σκέψη 19).

27 Όσον αφορά το δεύτερο αίτημα, δηλαδή της ακυρώσεως του όρου της εξαρτήσεως της χορήγησης των κρατικών ενισχύσεων που προβλέπουν τα άρθρα 1 και 2 του προσβαλλομένου κανονισμού από τον περιορισμό των δραστηριοτήτων μετατροπής πλοίων στο ναυπηγείο του Astander, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η μνεία του ναυπηγείου αυτού δεν αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση για την καταβολή των ενισχύσεων αλλ' απλώς έναν όρο βάσει του οποίου το Συμβούλιο κατέληξε σε συμφωνία για την έκδοση του εν λόγω κανονισμού.

28 Στην ουσία η προσφεύγουσα ζητεί είτε από την Επιτροπή να μην επιβάλει τον όρο αυτό στο Βασίλειο της Ισπανίας με την εγκριτική απόφασή της, είτε από την Ισπανική Κυβέρνηση να αθετήσει τη δέσμευση που ανέλαβε κατά τις διασκέψεις του Συμβουλίου. Το Πρωτοδικείο όμως δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί των ζητημάτων αυτών.

29 Τρίτον, ούτε οι διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού ούτε η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη αφορούν την προσφεύγουσα άμεσα ή ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

30 Η προσφεύγουσα παρατηρεί, προκαταρκτικώς, ότι η άσκηση της προσφυγής της δεν συνιστά αμφισβήτηση της αρχής της αποκλειστικής ευθύνης των κρατών μελών έναντι της Επιτροπής στον τομέα των κρατικών ενισχύσεων. Αντιθέτως την προϋποθέτει. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα επιθυμεί με την προσφυγή της να αποφύγει τα ανεπιθύμητα αποτελέσματα που θα προκύψουν από την πιστή εφαρμογή των διατάξεων του προσβαλλομένου κανονισμού εκ μέρους του οικείου κράτους μέλους.

31 Αντίθετα με την άποψη του Συμβουλίου, η αναγνώριση της νομιμοποιήσεως ενός φορέα τοπικής αυτοδιοίκησης να προσβάλει έναν κανονισμό περί κρατικών ενισχύσεων δεν σημαίνει ότι ο φορέας αυτός τίθεται σε ίση μοίρα με τα κράτη μέλη. Ούτε ότι αποκτά την ιδιότητα του προνομιούχου προσφεύγοντος που αναγνωρίζει στα κράτη μέλη το άρθρο 173 της Συνθήκης.

32 Η προσφεύγουσα φρονεί, αντιθέτως, ότι δεν μπορεί, ως νομικό πρόσωπο, να στερηθεί της προσφυγής που κατά το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης μπορούν να ασκήσουν τα φυσικά ή τα νομικά πρόσωπα ως εάν είχε θεσπισθεί και νέο αντικειμενικό κριτήριο απαραδέκτου της προσφυγής που εμποδίζει τα νομικά πρόσωπα να προσβάλλουν κανονισμούς εκδιδομένους στον εν λόγω τομέα.

33 Κατά την προσφεύγουσα, δεν πρέπει να συγχέεται η ιδιότητα του αποδέκτη από τη σκοπιά της εκτελέσεως και του ελέγχου της κανονιστικής διάταξης, που εμπίπτουν στην αποκλειστική αρμοδιότητα των κρατών μελών στον συγκεκριμένο τομέα, με την ιδιότητα του αποδέκτη από την σκοπιά των αποτελεσμάτων που παράγει η διάταξη.

34 Καίτοι το Συμβούλιο χρησιμοποίησε τον τύπο του κανονισμού, εξήρτησε τα αποτελέσματά του από την τήρηση μιας αποφάσεως που είναι και αυτή δεσμευτική, η οποία, αντίθετα με τον κανονισμό, απευθύνεται σε συγκεκριμένους αποδέκτες. Σ' αυτούς τους αποδέκτες συγκαταλέγεται και η Comunidad Autónoma de Cantabria.

35 Κατά την προσφεύγουσα, εφόσον μια κανονιστική διάταξη την αφορά άμεσα και ατομικά, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, πρέπει να είναι σε θέση να την προσβάλλει κατ' εφαρμογήν του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

36 Όσον αφορά το έννομο συμφέρον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ναι μεν, κατά γενικό κανόνα, οι αιτιολογικές σκέψεις αποτελούν μόνον αιτιολόγηση ουσιαστικών διατάξεων των κανονιστικών πράξεων, πλην όμως αυτό δεν συμβαίνει στην προκειμένη περίπτωση.

37 Πράγματι, με την ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, το Συμβούλιο ενσωμάτωσε μια προϋπόθεση σε μια γενική διάταξη. Στην πραγματικότητα, η αιτιολογική σκέψη αυτή εξαρτά το κανονιστικό περιεχόμενο του προσβαλλομένου κανονισμού, που επιτρέπει στην Επιτροπή να εγκρίνει ορισμένες κρατικές ενισχύσεις υπέρ ισπανικών ναυπηγείων, από τον περιορισμό της δραστηριότητας στο ναυπηγείο του Astander.

38 Έστω και αν επρόκειτο αρχικά για μονομερή δέσμευση που ανέλαβε η Ισπανική Κυβέρνηση στο πλαίσιο του Συμβουλίου, με την ενσωμάτωσή του στον προσβαλλόμενο κανονισμό ο όρος αυτός την υπερακόντισε. Η δέσμευση παράγει πλέον έννομα αποτελέσματα και δη εξαρτά το ουσιαστικό αποτέλεσμα

του διατακτικού του κανονισμού από την τήρησή της. Κατά συνέπεια, μπορεί να προσβληθεί με προσφυγή, δεδομένου ότι παράγει ατομικά και άμεσα αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας.

39 Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το βάσιμο του επιχειρήματος του Συμβουλίου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν την αφορά ούτε άμεσα ούτε ατομικά. Συγκεκριμένα, είναι φανερό ότι η ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού θα έχει κοινωνικοοικονομικό αντίκτυπο στην περιφέρεια της Comunidad Autónoma de Cantabria, όπου βρίσκεται το ναυπηγείο του Astander.

40 Κατά την προσφεύγουσα, τα αποτελέσματα που επιδιώκει ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως έμμεσα διότι ο περιορισμός των δραστηριοτήτων του ναυπηγείου επηρεάζει άμεσα την περιφέρεια εντός της οποίας αναπτύσσει τις δραστηριότητές του το ναυπηγείο και κατά συνέπεια επηρεάζει άμεσα και την προσφεύγουσα. Λόγω της γεωγραφικής θέσεως του ναυπηγείου, η προσφεύγουσα εξειδικεύεται σε σχέση με τους άλλους παρόμοιους φορείς.

41 Κατά συνέπεια η προσφεύγουσα, ως οργανισμός τοπικής αυτοδιοίκησης, νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακριβώς όπως και το εν λόγω ναυπηγείο και ο δήμος στην περιφέρεια του οποίου βρίσκεται αυτό.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

42 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 173 της Συνθήκης, ως αυτόνομη κοινότητα. Πράγματι από τη γενική οικονομία της Συνθήκης προκύπτει ότι ο όρος κράτος μέλος κατά την έννοια των διατάξεων περί των ενδίκων προσφυγών αναφέρεται μόνο στις κυβερνητικές αρχές των κρατών μελών των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και δεν μπορεί να καλύψει και τις κυβερνήσεις περιφερειών ή αυτονόμων κοινοτήτων, όποια και αν είναι η έκταση των αρμοδιοτήτων που τους αναγνωρίζονται (προπαρατεθείσα διάταξη Regione Toscana κατά Επιτροπής, σκέψη 6· απόφαση του Πρωτοδικείου της

30ής Απριλίου 1998, T-214/95, Vlaams Gewest κατά Επιτροπής, δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 28).

43 Αντιθέτως, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα έχει νομική προσωπικότητα βάσει του ισπανικού δικαίου — πράγμα που το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί — μπορεί κατ' αρχήν να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως βάσει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, κατά το οποίο, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό και κατά των αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά.

44 Με τον προσβαλλόμενο κανονισμό το Συμβούλιο εξουσιοδότησε την Επιτροπή να εκδίδει αποφάσεις με αποδέκτες τη Γερμανική, την Ελληνική και την Ισπανική Κυβέρνηση, επιτρέπουσες την καταβολή νέων ενισχύσεων σε ορισμένα ναυπηγεία ευρισκόμενα στα εδάφη των χωρών αυτών. Πρέπει να διαπιστωθεί ότι καμιά από τις διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού δεν αναφέρεται στην προσφεύγουσα με την έννοια ότι της παρέχει δικαιώματα ή της επιβάλλει υποχρεώσεις.

45 Συνεπώς το παραδεκτό της υπό κρίση προσφυγής εξαρτάται από το ερώτημα αν ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.

46 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά διότι η εκπλήρωση της δεσμεύσεως που περιέχεται στην ενδέκατη αιτιολογική σκέψη του θα επιφέρει περιορισμό των δραστηριοτήτων του ναυπηγείου του Astander και για τον λόγο αυτό θα έχει σημαντικές κοινωνικοοικονομικές συνέπειες στο έδαφός της.

47 Όμως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά μια διαδικασία εφαρμογής των διατάξεων περί κρατικών ενισχύσεων, σκοπός των οποίων, μεταξύ άλλων, είναι

να διαφυλαχθεί ο αποτελεσματικός ανταγωνισμός στον τομέα της ναυπηγικής βιομηχανίας. Οι διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού αφορούν δηλαδή κυρίως τα μνημονευόμενα ναυπηγεία ως επιχειρήσεις.

48 Όσον αφορά το ζήτημα αν μπορεί να θεωρηθεί ότι ο κανονισμός αφορά κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και άλλα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, πρέπει να σημειωθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μια πράξη που θίγει τα γενικά συμφέροντα ορισμένης κατηγορίας υποκειμένων δικαίου δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά ατομικά μια ένωση που έχει συσταθεί για την προάσπιση των συλλογικών συμφερόντων αυτής της κατηγορίας και κατά συνέπεια η ένωση αυτή δεν νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ακυρώσεως όταν τα μέλη της δεν θα μπορούσαν ατομικώς να το πράξουν (βλ. π.χ. τη διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, Τ-122/96, Federolio κατά Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-1559, σκέψη 69).

49 Ενόψει της νομολογίας αυτής, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι το γενικό συμφέρον που μπορεί να έχει η προσφεύγουσα, ως τρίτος, να επιτύχει ένα ευνοϊκό αποτέλεσμα για την οικονομική ευημερία συγκεκριμένης επιχειρήσεως και κατά συνέπεια για το επίπεδο της απασχόλησης στη γεωγραφική περιφέρεια όπου αυτή ασκεί τις δραστηριότητές της δεν αρκεί από μόνο του για να θεωρηθεί ότι οι διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού αφορούν την προσφεύγουσα κατά την έννοια του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης και, κατά μείζονα λόγο, ότι την αφορούν ατομικά (βλ., κατά την αυτή έννοια, διατάξεις του Δικαστηρίου της 30ής Σεπτεμβρίου 1992, C-295/92, Landbouwschap κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-5003, σκέψη 12, και της 8ης Απριλίου 1981, 197/80 έως 200/80, 243/80, 245/80 και 247/80, Ludwigshafener Walzmühle Erling κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 1041, σκέψεις 8 και 9).

50 Συνεπώς για να κριθεί παραδεκτή η προσφυγή ενός φορέα τοπικής αυτοδιοίκησης ενός κράτους μέλους δεν αρκεί να επικαλεσθεί ο φορέας αυτός το γεγονός ότι η εφαρμογή ή η εκτέλεση μιας κοινοτικής πράξεως μπορεί να επηρεάσει γενικώς τις κοινωνικοοικονομικές συνθήκες στο έδαφός του.

51 Εν πάση περιπτώσει, ακόμη και αν υποτεθεί ότι η περί το ναυπηγείο του Astander αναφορά της ενδέκατης αιτιολογικής σκέψης του προσβαλλομένου κανονισμού πρέπει να θεωρηθεί ως προϋπόθεση από την οποία θα εξαρτηθεί μεταγενέστερη απόφαση της Επιτροπής που θα επιτρέπει τη χορήγηση των ενισχύσεων του άρθρου 1, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού, η προϋπόθεση αυτή δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα.

52 Πράγματι, η έκδοση του προσβαλλομένου κανονισμού δεν μπορεί από μόνη της να επιφέρει συνέπειες στο επίπεδο της απασχόλησης στην περιφέρεια και να έχει τον κοινωνικοοικονομικό αντίκτυπο που προβάλλει η προσφεύγουσα.

53 Η παραγωγή τέτοιων αποτελεσμάτων προϋποθέτει αναγκαία, προ πάντων, την έκδοση αποφάσεως της Επιτροπής που θα επιτρέπει την καταβολή των ενισχύσεων υπό τον όρο ότι δεν θα γίνονται μετατροπές πλοίων στο ναυπηγείο του Astander, εν συνεχεία τη λήψη, από το ναυπηγείο αυτό, μέτρων αυτοτελών σε σχέση με την εν λόγω απόφαση, δηλαδή απολύσεις. Ωστόσο η δυνατότητα να μη ληφθούν τελικά τέτοια μέτρα δεν παρίσταται καθαρά θεωρητική. Το στοιχείο αυτό αρκεί, σύμφωνα με τη νομολογία, για να στηρίξει τη διαπίστωση ότι οι διατάξεις του προσβαλλομένου κανονισμού δεν αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιανουαρίου 1985, 11/82, Πειραϊκή-Πατραϊκή κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 207, σκέψη 7· απόφαση του Πρωτοδικείου της 27ης Απριλίου 1995, T-12/93, CCE de Vittel κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-1247, σκέψη 53, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 18ης Φεβρουαρίου 1998, T-189/97, CE de la Société française de production κ.λπ. κατά Επιτροπής, που δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 47).

54 Από τις προεκτεθείσες θεωρήσεις προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να κριθεί απαράδεκτη. Κατά συνέπεια, παρέλκει η έκδοση αποφάσεως επί των αιτήσεων παρεμβάσεως της Επιτροπής και του Ηνωμένου Βασιλείου υπέρ του Συμβουλίου.

Επί των δικαστικών εξόδων

55 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον ο νικήσας διάδικος διατύπωσε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το αίτημα του Συμβουλίου.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 16 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf